

Het leven kiezen
en niet de dood,
dat is instemmen
met het grote 'ja'
tegen het leven...

Wij zijn geneigd
het leven te beamen
in bepaalde situaties,
onder zekere voorwaarden,
bijvoorbeeld als het jong,
gezond, mooi en energiek is.

Het 'ja' in de empathische bijbelse zin
is een onvoorwaardelijk ja.
Het geldt ook bij ziekte en sterven,
en het geldt met name voor hen
die zo lang geminacht en genegeerd werden
dat ze er zich bij neerlegden.

Het leven kiezen
is juist dat je je niet neerlegt
bij de vanzelfsprekende levensvernietiging om
je heen
en bij het vanzelfsprekend cynisme
dat daarmee gepaard gaat.

Het leven kiezen
heet in de christelijke traditie: geloven.
En dat in de existentiële zin van vertrouwen
en niet in de rationele zin van als-waar-
aannemen.
Dorothee Sölle

Jezus bad tot God:
'Vader, bewaar alle mensen
die Je Mij hebt toevertrouwd
in jouw naam,
opdat ze één mogen zijn
zoals Wij
en vervuld mogen worden
van mijn vreugde.'
naar Johannes 17,11.13

Neen, het leven is niet dood te krijgen! Steeds
zullen er mensen zijn die opstaan na een uur, na
een dag, na drie dagen of een jaar. En als jij
ook dan nog leeft tussen Goede Vrijdag en
Pasen, als jij denkt dat alle hoop verdwenen is,
dan zal je merken dat er toch weer iemand
opnieuw begint en nog iemand en nog iemand.
Neen, het leven is niet dood te krijgen, elk einde
is een nieuw begin!

Goede God,
als tegenslagen op ons neerkomen,
als het leven ons niet spaart,
geef ons dan de kracht
om weer op te staan.

Help ons de deur
naar het leven open te houden.

Help ons zoekend
meer mens te worden.

Doe ons mensen ontmoeten
die in ons geloven,
zoals Jezus.

Help ons
om niet verbitterd te geraken,
maar om kwetsuren
te overstijgen
en met de littekens
te leren leven.

Laat ons voelen
dat we door U gedragen zijn.
Geef ons veerkracht.

Help ons geloven
dat verrijzenis mogelijk is
– hier en nu.

Dat vragen we U
op voorspraak van Jezus
en van zijn moeder Maria
die wisten wat lijden en pijn
met een mens deden.
Amen.

Weet dat ook voor de eerste leerlingen het op
Pasen nog geen 'echte' Pasen was. Ze zaten in
hun kot, als bange, ontgoochelde wezens. Het
heeft uiteindelijk nog 50 dagen geduurd, tot
aan Pinksteren, vooraleer ze échte Paasmensen
geworden zijn. Het weze een troost ! Waarom
zouden wij ons dit jaar deze tijd niet gunnen én
het uithouden?

Miguel Dehondt

Op nogal wat websites wordt gevraagd aan te vinken dat je geen robot bent, vooraleer je een boodschap kan versturen. Ik doe dat meestal zonder erover na te denken. Misschien zou ik daar beter wat langer bij stilstaan. Want bij heel wat zaken die ik denk zelf te beslissen, laat ik me leiden door wat de reclame aanprijst. Soms is het de aangewezen tijd om mijn robotachtig reageren in vraag te stellen.

Als ik de reclame mag geloven, verschaffen de zaken die ik koop me een identiteit. Als ik met een dure wagen rijd – zo een waarvan de gratis opties bijna evenveel waard zijn als een volledige gewone wagen – dan lijk ik als mens meer dan iemand anders. Wat dan met mensen die zich geen wagen kunnen veroorloven? Zijn zij dan niemand? Maatschappelijk gezien blijft het bizar dat iemands bezittingen zijn sociale gewicht bepalen.

Mens worden in de voetsporen van Jezus, is zich steeds meer onderscheiden van een robot. Als Jezus reclame maakt, dan is het voor de ander. We moeten de ander beminnen, zoals onszelf. Een slogan die kan tellen en die veel meer een doordenker is dan de meeste reclameboodschappen. Aan de ander evenveel aandacht besteden als aan onszelf, is een heel originele opdracht. Origineel in de twee betekenissen van het woord: goed gevonden, maar tegelijk ook behorend tot ons wezen. Over de aandacht voor onszelf zeggen we spontaan dat die er van nature is. Het evangelie wil ons doen inzien dat de aandacht voor de ander op dezelfde manier tot onze natuur behoort. Een robot kan je dat niet aanleren. Als mens weten we dat al, het in praktijk brengen, daarbij is nog werk aan de winkel. Erik Galle

Hoe we moeten mens worden,
hebt Gij, God
ons in Jezus getoond.
Net als Hij
zijn wij uit U afkomstig.
Hoe meer we ons dat realiseren,
des te meer
worden wij mens.
Erik Galle

Thomas ontmoet Jezus.
Jezus vraagt hem
om zijn kwetsuren aan te raken.

Thomas kon niet geloven
in een Jezus Christus
die als een tovenaer
de dood overwonnen had.

Maar Jezus toont zich niet
als superman
maar als de kwetsbare, geradbraakte mens.

Thomas raakt letterlijk, fysiek
de sporen ervan aan.
De pijn brandt nog,
de tranen zijn nog nat.

Precies in de aanraking
van de gekwetste mens
ontstaat de hoop
op bevrijding en overstijging.
Daarom is het ook dat net het kruis
– een marteltuig en moordwapen –
symbool van het christendom werd.

Niet op een hemelse troon
of in een majestueus paleis
wordt de God der christenen aanbeden,
maar op een kruis.

De ervaring van lijden en verlatenheid,
die Jezus op het kruis uitschreeuwde,
kan voor een christen
nooit zomaar worden uitgewist.

Het geloof in de verrijzenis
wordt letterlijk op het kruis een realiteit.
Dit geloof in de verrijzenis
door de dood heen
is de kern van het christelijk geloof.

Precies wanneer wij zo
geraakt worden
door de liefde
voor de kwetsbare en weerloze mens,
geloven wij dat God
in die mens leeft
en voor altijd blijft leven.

Vanuit dat geloof
is het een grote troost en vreugde
te kunnen geloven
dat in Gods droom
niet de sterkste overleeft:
de meest weerloze
zal de meest waardevolle worden.

Leeftocht, april 2020